

„eenigh ongeval overgekomen was, 't sy inbreeck van ys ofte anders; „gelijck men doch gaerne het swaertste eerst denckt, vermits sy aen my „niet en sijn gewent uyt te trecken sonder voorweten van haer lieden....”

Mistroostig liet hij het hoofd in de hand rusten. Waarom moest Valckenier hem wekken uit zijne liefdedroomen, waarom hem meesleepen in het woeste drinkgelag? Tot den morgen had het geduurd. Hij herinnerde zich, hoe verwonderd hij was te ontwaken, met het hoofd over den arm aan eene tafel in slaap gevallen. Valckenier alleen was hem trouw gebleven. De anderen waren weggestoven; men wist niet waarheen. Met eene kanne wijns werd de dag begonnen. „Heeft de duivel het paard gegeten, hij eet er den toom ook toe!” — zei Valckenier. En daarna werd het plan gemaakt samen met de narreslede naar Haarlem te rijden....

Een onverwachte kreet ontsnapt plotseling zijne lippen. In de linkerzijde gevoelt hij eene hevige pijn, gevolgd door eene schokkende huivering. Was dat de Nemesis? Gelukkig ging de pijn over — en greep hij weder naar de pen, om te vervolgen:

„Derhalven soo wil ick u vrundelijck ende hartelijck hebben gebeden, ghy „wildt my dese mijn misdaet niet ten swaerste toe-rekenen, maer duyen met u „ghewoonelijcke wijsheydt mijn onvoorsigtighe dwase daet ten besten, als ick „aen u bescheydentheyte en aldervriendelijckste goedertierenheyte vertrouwe, „hopende, dat ick, o goedighe en alderbeste Dochter! niet bedroghen in mijn „hope sal wesen, door dien u aengheborene Deught u ghestadelijcke pronckt „ende verciert met lust om goet te doen; en 't kan niet anders sijn, of u „verstandighe ziele, bemerckende mijn waerachtige onschult, sal betoonen, „dat zy is wijs ende wel gheleert, als ghy mijn misslagh ten besten keert....”

En weder kwam de pijn terug, langduriger, smartelijker, zoodat hij tandenklapperend ineenkromp. Op nieuw scheen de ijzige koude van den vorigen dag, toen hij met de slede in het ijs brak, over zijne leden te stroomen. Hij stond op, om zich te bewegen, om door verandering van houding de kwellende pijn kwijt te raken. Wel scheen het een oogenblik, of de aanval snel zou voorbijgaan, maar bij elke ademhaling was het of een ijzeren klauw hem fel in de zijde neep. Een gevoel van angst, eene vrees voor eene hevige, langdurige ziekte maakte zich plotseling van hem meester.... Madalena moest het weten. Daarom zette hij zich, trots toenemend lijden, weer aan de schrijftafel, en schreef, terwijl zijne ademhaling, hijgend en fluitend, steeds sneller werd, en de koortskoude zijne leden schudde:

„Voorders laet ick u weten (doch ongaerne), dat ick zieck ende niet wel „te pas en ben, vermits ick ongeluckigh met de slede in 't ys gebroocken „en ick met mijn lenden in 't water geseten hebbe: waer op ick, als ghy